

Alap Hírlevél Vető

2019. december 2. évfolyam 24. szám

Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Igei gondolatok

Figyelő

Karácsonyi emlék

15 éve volt a cunami Srí Lankán

Bemutakozik az Új Remény Egyesület

7 Saba
Mt. 1,25

8 1Mo 31,
39-40;
2Mo 31,1-2;
1Sam 17,
34-35
9 Engel
1,11
umbrachte
App 9,3,
22,6

10 Furcher
1,13,30

Die Hirten und die Engel

8 Und es waren Hirten in derselben Gegend auf dem Feld, die bewachten ihre Herde in der Nacht.

9 Und siehe, ein Engel des Herrn trat zu ihnen, und die Herrlichkeit des Herrn umleuchtete sie; und sie fürchteten sich sehr.

10 Und der Engel sprach zu ihnen: Fürchtet euch nicht! Denn siehe, ich verkündige

Die Darstellung Jesu im Tempel von Jerusalem

21 Und als acht Tage vollendet waren, man das Kind beschneiden mußte, der Engel genannt hatte, ehe er im Mutterleib empfangen worden war.

22 Und als die Tage ihrer Reinigung dem Gesetz Moses vollendet waren, brachten sie ihn nach Jerusalem, um dem Herrn darzustellen.

Tudták, hogy érkezni fog. Várták a nagyobb testvérek, várták a szülők is. Készítették a helyét, csinosították a szobáját. Megvették a szükséges tárgyakat, előkeresték az előzőleg gondosan elcsomagolt eszközöket. Tették azt, amit csak lehet. Ami csak rájuk volt bízva. Amivel kifejezheték szeretetüket az érkező felé. Azután csak vártak. Számolták a napokat, visszafelé. A kijelölt idő egyre közelített. Bár tudták jól, hogy a számítás nem biztos, nem teljesen pontos, változhat. A várakozás során persze azért mindenki követte a saját napi ritmusát. De az érkezőre vártak akkor is, amikor a munkahely, az iskola vagy a gyülekezet közösségét élték meg. Átitatta, átszötte a gondolataikat: nemsokára köztük lesz. Barát, munkatárs, osztálytárs is tudta jól: hetek, vagy talán már csak napok választanak el az érkezésétől.

Matuz József

Azán egy decemberi éjszaka nemcsak a hóesést hozta meg, hanem a várt találkozást is. Láthatták, akit eddig csak elgondoltak. Érinthették, aki most már köztük volt teljesen. Mosolyával, mozdulataival, hangjával, figyelmet, törődést igénylő teljes valójával. Köztük volt végre, el nem választhatóan. A karácsonyfa alá került ajándékok gyerekeknek, felnőtteknek örömet okoztak azon az ünnepen is, de senki sem vonta kétségbe, hogy abban az évben az igazi ajándék az újszülött fiú volt, a szűkebb és tágabb család, a munkahelyi, iskolai és gyülekezeti közösség öröme. Mert ajándék volt, sokaknak.

Túlmutatott önmagán. Rámutatott az ajándékozóra. Arra a Fiúra, aki karácsonykor ajándékként közénk érkezett. Aki velünk akar lenni. Ünnepeken és hétköznapiakon egyaránt. Aki közösséget vállal velünk embersorsunkban. Aki Emberként a helyünkre állt Isten bünt megítélő igaz döntése során. Aki feltámadt Urként békességével köszöntötte övéit. Hirdette: szabad az út Isten családjába, tagja lehet, aki benne hisz.

Legyél - hisz lehetsz - ajándékozott te is Isten Fia, Jézus Krisztus születésének ünnepén! Közénk érkezett, emberré lett. Magát hozta, önmagát adta közénk. Az emberiség nagy családjának életét, örök sorsát változtathatja meg születése.

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Ézsaiás 9,5a

Figyelő

A Magyar Közlöny 2019. évi 198. számában (2019. december 10.) megjelent a Kormány 1691/2019. (XII. 10.) Korm. határozata a Magyar Falu Program keretében a falu- és tanyagondnoki szolgálatok kiegészítő támogatásáról.

A Magyar Közlöny 2019. évi 198. számában (2019. december 10.) megjelent az emberi erőforrások minisztere 27/2019. (XII. 10.) EMMI rendelete a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladatairól és működésük feltételeiről szóló 1/2000. (I. 7.) SZCSM rendelet módosításáról.

Felhívjuk a pszichiátriai betegek és szenvedélybetegek ellátását biztosító szolgáltatók figyelmét, hogy 2020. január 01. naptól a 2018.07.01. naptól érvényes szakmai ajánlások mellékleteit kell használni!

A Baptista Szeretetszolgálat 2019-es szociális díjakat adott át. Csupják Attila Díjat kapott Gyuró Anikó, a pécsi Baptista Szeretetszolgálat Szeretetotthonának vezetője.

Elnöki elismerésben részesült Bakajáné Somogyi Zsuzsanna, a miskolci Női Lakóotthon intézményvezetője, Gróf András, a budapesti REVIP Hajléktalanok Átmeneti Szállójának intézményvezetője és Tőkés Tibor, a debreceni Boldogkert Támogatott Lakhatás intézményvezetője.

Elnöki Köszönet Eremben részesült Bükk Brigitta, a Tábita Alapszolgáltatási Központ gondozónője, Csábi Szilvia a váci Szorgos Kezek Háza intézményvezetője és Zsitvay Katalin a Hegymenet Klub szakmai tanácsadója. Gratulálunk!

Impresszum

Kiadja: Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Felelős kiadó: Serafin József

Szerkesztő: Szirtes-Tankó Tünde

Szerkesztőség címe: 1068 Budapest, Benczúr u. 31. E-mail: szirtes-tanko.tunde@baptista.hu

Fenntartjuk magunknak a rövidítés és az átszerkesztés jogát az eredeti szerzői szándék változatlanul hagyásával.

Megjelenik kéthetente.

Természetes módon küldjük a baptista szolgáltatók e-mail címekre. Kérjük a vezetőket, hogy intézményükben tegyék elérhetővé hírlevelünket a szakmai dolgozók számára is. Feliratkozni a szocialismodszertertan.hu oldalon lehet.

Csókolom, hoztunk egy dobozt...

Nem túl régen történt. Karácsony előtt, Budapest egy frekvenciált terén adományokat gyűjtöttünk. A nyájas olvasó bizonyára sejtí, milyen dobozokat í tornyoztunk egymásra... Verőfényes, csodás nap volt, csípős hideggel. A tér sarkában kávézó, karácsonyi vásár. A napi forgatag a szokott módján hömpölygött: fáradt arcú, sietős emberek, egy-kettő kezében a szeretteiknek szánt csomagok, ajándékok. A gyűjtőpontot nem lehetett eltéveszteni: a vár két épülete, kerítése, ablakos tornya, meg persze a motor mozgatta szalag, mely felszállítja az ajándékokat a „raktárba”, feltűnést keltett. Sokan megálltak, bémésködtek, de még többen érkeztek dobozokkal - anyukák, nagymamák, cégek képviselői. Sokféle ember, tehetősebbek, jól öltözöttek, de - hinnék vagy sem - sok olyan is, aki egyszer, talán nem is olyan régen, maga is segítségre szorult. Minden dobozt ellenőrizni kellett - sajnos vannak rosszindulatú emberek is - ezért csak úgy fogadtuk el ezeket, ha bele tudtunk nézni.

Egyszer csak elém toppan egy kislány és az apukája. A kislány, 10 éves forma, kezeckéjét tördeli, apukája szorosan mögötte. A kislányon fiú sapka, méreténél legalább másfél számmal nagyobb kabát, kézfeje valahol a kabát ujjának alsó harmadában pihen, csak akkor látszik, ha éppen feltűri, hogy kezeit szabaddá tegye.

Apukája cipője félretaposott, kabátja, nadrágja kopottas, egyik sem az első telét szolgálja. Egy kötélfüles, nagy bevásárló szatyrot cipelnek, melyből egy gondosan csomagolt nagy doboz kerül elő. Korcsolya vagy sícipő doboza lehetett, sokkal nagyobb, mint az átlagos dobozok. A kislány vékonyka hangon szól: „Csókolom, hoztunk egy dobozt!” Küzd a kabát ujjával, kinyitja a dobozt. Benne szép rendben sorakoznak a kis meglepetések. Ceruzák, hegyező, tolltartó, kifestő, színes csat, matricák, csillámpóni figura, csoki, képeskönyv. A kislány először szemével, majd az ujaival is végigsimítja a tárgyakat. Látszik, hogy ami nem új, ahhoz személyes emlékek fűztek. Hamar megértem, hogy ezek az ő játékaik, kis kincsei a fiókból, a játékos vödörből: jóval több a régi, mint az új. Látszik, hogy becsben tartott kincsek ezek. Ágyban, betakarva aludhatott a póni, kis ékszeres dobozban lakott a csatt. A kislány búcsúzik, és közben ellenőrzi, megvan-e minden. Sójajt, majd lecsukja a dobozt. Vékony hangján annyit mond: „Ezt egy kislánynak hoztam, 10 évesnek, mint én”. Felnézek, az apuka még mindig szorosan ott áll a kislány mögött, szeme párás, sarkában könnycsepp és büszkeség. Az, hogy most itt vannak, nem a szülő akarata, hanem a kislány döntése. Mézeskaláccsal és meleg teával kínálok. Elveszi, majd rögtön továbbadja apukájának, csak a második pohár tea melegíti a kezecskéjét. Elbúcsúzunk, majd alig egy fél óra múlva látom, hogy a kislány kipirult arccal fut vissza hozzám: „Bácsi, tessék a csomagot visszaadni”. Létrát keríttek, és eltelik vagy öt perc, mire a sok doboz között megtalálom a kislány dobozát. „Ezt még szeretném odaadni” mondja. A nagy kabát zsebéből egy maci kerül elő. Pusztit kap és nagy ölelést, majd a kislány gondosan a dobozba teszi.

Miközben a kislány a doboztündérrel beszélget, megszólítom az apukáját. Halkan, alig hallhatóan mondja. „Tudja fiatalember, a lányom hat éves volt, amikor elvesztettük az otthonunkat. Egy családok átmeneti otthonába fogadtak be minket, ahol talpra tudtunk állni. Nemrégiben az iskolával kirándultak itt, és látta a táblát. Este azzal jött oda hozzám, hogy ő is szeretne adni, mert olyan jó volt, amikor ő is kapott. A maci a kedvenc macija, akkor kapta, amikor az otthonba költöztünk. Maga mosta ki, és nagyon sokat tépelődött, hogy odaadja-e. Már félúton jártunk hazafelé, amikor rám nézett: „Menjünk vissza, oda kell adjam! Más is örüljön úgy neki, mint én örültem. Nekem már nem kell, nekem most újra jó...”

Katona Gergely

Baptista Egyházi Szociális Módszertani Központ

Tizenöt éve volt a cunami

Elsősorban magyarországi adományozóinak köszönhetően árvaházat és Help-falut épített a Baptista Szeretetszolgálat a 2004. december 26-i szökőár után Srí Lankán. A dél-kelet ázsiai cunami miatt a szigetországban legalább 30 ezer volt a halálos áldozatok száma, nagyon sok gyerek maradt anya és apa nélkül. A cunami kis árvái azóta felnőttek, de az akkori akcióra azóta is büszkén gondolnak a segítség-szervezet munkatársai, hiszen, más szervezetekkel ellentétben, a nehéz körülmények ellenére is sikeres volt a baptisták tevékenysége. Így, 15 évvel a történetek után már kijelenthetjük, hogy akkor változott meg az adományozási kultúra Magyarországon, akkor hitték el az emberek igazán, hogy már nem annyira segélyekre szoruló, mint inkább adakozni képes ország vagyunk.

Tihanyi Tamás kommunikációs munkatárs abban az időben újságíróként háromszor is tudósított a Baptista Szeretetszolgálat ottani tevékenységéről. Akkor írta az alábbi riportot.

A túlélés kis hercegei

A japán kisbusz keskeny volt, de mégsem annyira, hogy biztonságosan tudjunk haladni az úton. Srí Lanka középső részén járhattunk, s már elhagytuk Kandyt, a szent várost. Lassú, fárasztó, gyönyörű volt az utazás: az őserdő két oldalról úgy ölelt minket körbe, mint egy megfojtani készülő óriás, amely játszik áldozatával, mielőtt felfalná.

Nem lehettünk gyorsabbak óránként harminc, negyven kilométernél, de időnként még úgy is utolértünk egy-egy teherautót, vagy háromkerekű tuk-tuk-ot, amely Ázsia talán legjellemzőbb színfoltja az isteni rapszódia festővásznán. Olyankor sofőrünk dudált (a jármű legfontosabb tartozéka ez, lényegesebbnek bizonyult a fékpedálnál), majd úgy előzött, hogy semmit sem láttunk. Ha mégis jött valami szemből, akkor kicentizte a mellettünk lévő szakadékot és a másik autó elejét, s úgy csusszantunk a végzet két széle közé, mint túlélő egy királydráma katarziséban.

Együtt sóhajtott velünk az ősvadon, amikor végre éjbe hanyatlott a Nap. Sötét volt, de legalább nem láttuk kapaszkodásunk részleteit, csak vállunk koccant össze barátian minden tengelyszakító gödörnél. Félig aludtam, amikor egy férfit pillantottam meg, aki az út szélén feküdt, s véres fejét felénk fordítva integetett. Döbbenet próbáltuk megállásra bírni helyi vezetőinket, akik azonban hajthatatlannak bizonyultak. Nem, semmiképpen sem szabad megállni, ismételtgették, mi pedig csendben belemerültünk saját lelkiismeretünk háborgó tengerébe.

A keleti partvonal felé haladtunk, amely kemény pofont kapott a 2004-es szökőár apokalipszisében. Az ott élő tamilok azt állították – s bizony nem alaptalanul –, hogy a segélyek nagy részét a szingaléz kormány saját területein osztotta szét, nekik pedig alig jutott a jóból. A 19 milliós Srí Lanka lakosságának 18 százalékát adják a nagyobb részt hindu vallású tamilok, akik a sziget északi és keleti részén élnek.

A többség buddhista szingaléz, akiknek uralma a brit fennhatóság 1948-as megszűnését követően vált nyomasztóvá. Annyira, hogy 1972-ben megalakították a Tamil Tigrisek nevű szervezetet, amely évtizedekig küzdött a függetlenségért. Tevékenységük öngyilkos akcióktól a gerilla hadviselésig terjedt: az áldozatok számát a cunami idején 60 ezerre becsülték. Sok Tamil Tigris ciánkapszulát hordott a nyakában arra az esetre, ha elfognák.

Eljutottunk egy településre, ahol a rendőrfőnök fogadott minket, asztalához kísért, ételt, italt kínált. Amit mondott, az már nem annyira volt vendégváró. Kiderült, hogy a területek újjáépítéséért felelős kormánytisztviselőt – akivel találkozónk lett volna, s aki első interjúalanyomnak ígérkezett – röviddel érkezésünk előtt lelőtték. Hogy kik? Azt nem tudta, de az biztos, hogy a Tigrisek. A közeli Kalmunaiba sem tudtunk elmenni, mert lezárták, s bár a főrendőr másnapra páncélosokat ígért, tervünkről le kellett mondanunk. Fegyvereket rendelt a védelmünkre (akik csak arra voltak elegendőek, hogy ránk vonják a figyelmet, megvédeni amúgy sem tudtak volna), s meglátogattuk az egyik keresztény templomot, ahol száz árva gyerek ellátásáról gondoskodott az atya a Baptista Szeretetszolgálat támogatásával.

– Hetvenöt gyerek került hozzám a cunami után – mondta az ősz hajú férfi, Isten szolgája. – Három házat béreltem, és tizenegy hónapja laknak itt, olyanok is, akiknek nem haltak meg a szülei a szökőár során. Ha nekik sikerül új életet építeniük, szeretnénk visszaküldeni őket hozzájuk. Hogyan győzöm? Isten segítségével. És persze sok ígéretem van, többen készek arra, hogy támogassanak engem.

A gyerekek virágokból készült koszorút aggattak a nyakukba és énekeltek.

– Sikerült a Fogadj örökbe! programot Srí Lankán is elindítanunk – mondta Szenczy Sándor, a Baptista Szeretetszolgálat elnöke. – A katolikus árvaházban élnek muszlimok és hinduk is, de tudjuk, hogy a szükségnek nincs sem vallása, sem bőrszíne. Magyarok havi 3 ezer forintját küldtük el, s ennyiért nem csak a gyerekek alapvető ellátását tudják biztosítani, hanem ruházni és tanítani is képesek őket. Ez talán könnyebbé teszi a szörnyű tragédia elviselését, feldolgozását. A fiúknak mezőgazdasági ismereteket, a lányoknak varrást tanítunk, hogyha nagykorúak lesznek, legyen lehetőségük a további életre.

A keleti parton a táj egészen furcsa kettőssége a természet csodájának és erejének: a fehér homokon a pálmafák sora az egykori házak romjainak hangsúlyos ellenpontja volt. Fürdőzőt nem láttunk, csak egy halász dobta hálóját a partnak szaladó hullámtaréjak közé. Minden valószínűtlennek tűnt a Nap hunyorgásra készítő, tündöklő előterében.

Tisch Ferenc már a negyvenméteres halálhullám megérkezését követő második napon a szigeten volt.

– Leírhatatlan tanácstalanság, káosz várt minket, nagyon nehéz ezt szavakkal visszaidézni. Mindent magunknak kellett felfedezni, de gyorsan találtunk olyan helyi partnereket, akiknek a segítségével eljutottunk az ország legjobban szenvedő területére. A szervezetek nagy része a déli-délnyugati részeken, elsősorban Galle környékén próbált javítani a helyzeten. Mi igyekeztünk megtalálni a módját annak, hogy itt, a keleti oldalon is segíthessünk. Ismerve Srí Lanka megosztottságát, az ellentéteket és azokat a viszonyokat, melyek az országot jellemzik a békefolyamat ellenére, azt kell mondjam: ez embert próbáló feladat volt.

Akkoriban a béke esélyét éppen egy merénylet csökkentette, attól tartottak az emberek, újabb erőre kaphat a polgárháború. A Tigrisek a világméretű antiterrorista kampány óta visszafogták magukat. Az ENSZ helyi ifjúsági szervezetének kíséretünkben lévő igazgatóját, Vijitha Fernandót aggasztotta, hogy sok cunami árvát toborzott sorai közé a gerillahadsereg. Különösen 12-16 éves gyerekekre vadásztak, hogy a tűzvonalba küldjék őket.

– Ugy tűnik, hogy a segélyszervezetek, így a magyarok munkájának köszönhetően is jelentős a javulás – folytatta Tisch Ferenc. – Folyik az újjáépítés, de nem lehet gyors változásról beszélni, hiszen hatalmas károk keletkeztek. Az áldozatvállalásnak fantasztikus megnyilvánulását láttuk szerte a világon. Sokan kérdezték: mennyit ér a támogatás? Amikor megölelnek minket a gyerekek és őszinte szeretettel mosolyognak tamilok, buddhisták, szingalézek, keresztények, muszlimok... Más lesz az élet, ha az ember segít.

Másnap, a sziget déli oldalán Galle városának közelébe értünk. Ott építette fel Helpházait a magyar segélyszervezet. Érkezésünkkor minden épületben feltűnően szorgos munka folyt.

– A program lényege, hogy azok a gyerekek, akik elveszítették szüleiket, újra családra találjanak – mondta Szilágyi Attila. – Cunami-árvákat fogadnak itt nevelőszülők. A terület farmként hasznosul, maradnak a kókuszpálmák, de lesz veteményes is.

Utunkat döbbenetes helyen szakítottuk meg. A vonatot haladtában érte a hullám, s egyszerűen összegyűrte, félredobta. Az utasok meghaltak, de azok is, akiket a szerelvény elsodort, maga alá temetett. A szörnyű vonat végében virágcsokrot veszek észre, a sínek a semmibe mutatnak. Már sötétedett, amikor combig gázoltam az óceánban, s próbáltam felejteni. Dudaszót hallottam, s tudtam, ideje indulnom tovább. Gázoltam kifelé a hullámokból, amelyek visszafelé húztak, majd sötétben teljes lendülettel véresre térdeltem az egyik pálmafa csonkját, amit a szökőár tört ketté.

A Baptista Szeretetszolgálat által épített gyermekotthon átadására 2005. december 7-én került sor Colombo külvárosában. A Kandyból érkezett táncosok műsora után a helyi kormányzat képviselői a magyar küldöttség tagjaival átvágták a szalagot, leleplezték az emléktáblát. Néhány gyerkőcot kis báránként terelgettem magam előtt, úgy jártam végig a háromszintes épületet, a mosdókat, a hálótermeket. Minden ágyon ott lógott a moszkitóháló, rend és tisztaság fogadott mindenütt. Eszembe jutott egy másik árvaház, ahol eső idején térdig jártak a gyerekek a vízben, s az alsó helyeken alvók kénytelenek voltak feljebb költözni kis társaik mellé. Ez most egészen más. A magyar támogatások jó helyre kerültek, a segélyszervezet felügyelete mellett a helyiek megtették a magukét.

– Egy éve határoztuk el, hogy magyar árvaházat hozunk létre Srí Lankán – emlékezett vissza Szilágyi Attila. – Most itt vagyunk az avatáson, s ez hihetetlenül jó érzés. Egy, már működő gyermekotthon adott helyet az épületnek, a magyar létesítményt száz személyesre terveztük. Rengeteget izzadtunk és dolgoztunk, elsősorban az esők miatt csúszott az átadás, két monszunt is át kellett vészelnünk. Nagyon sok küzdelem után a házat a szívembe zártam mindörökké.

A colombói éjszakában jártam az utcát, mélyet szívtam a párás levegőből, s az elmúlt napokra gondoltam. Felnéztem az égre és a furcsa, trópusi égbolton a csillagképeket kerestem. Vagy talán Saint-Exupéry bolygóján az ő kis herceget? Aztán eszembe jutottak az éneklő, báránytekintetű árvák a magyar gyermekotthonban.

Ők lettek az én kis hercegeim.

„A reménység nem szégyenít meg...” (Róm 5:5)

Bemutatkozik az Új Remény Egyesület

A 9Speranta avagy az Új Remény Egyesület 2010 októberében alakult a határon túli Szatmárnémetiben. A szociális problémák olyan szegmensében próbál segítséget nyújtani, amely a városban lefedetlen: célunk a rászoruló és hátrányos helyzetűek segítése, támogatása, lelkiekben és anyagiakban egyaránt.

Fő működési területeink közül az egyik legfontosabb a szenvedélybetegek megsegítése, kezelése, rehabilitációja. A szenvedélymentesség elérését terápiás úton kívánjuk segíteni, nem feledve az utógondozás fontosságát sem. Ebből kiindulva a prevenció munkára is nagy figyelmet fordítunk, különböző akciókkal szeretnénk felhívni a körülöttünk élők figyelmét a szenvedélybetegségekre, és azok káros hatásaira. Az egyesület ebben a munkában szorosan együttműködik a szintén erdélyi, keresztény szemléletű Bonus Pastor Alapítvánnyal.

Ugyancsak tevékenységeink közé tartozik a mozgássérültek támogatása. Elsősorban segédeszközöket kölcsönzünk. Ingyen tudunk biztosítani például a járókereteket, különféle mankókat, wc-eket, járókákat, speciális ágyakat, melyek a mozgáskorlátozottak vagy az ágyhoz kötött betegek igényeihez igazodnak. Szívesen segítünk a mozgássérültek mobilizációjában és a tanácsadásban: igény szerint megszervezzük az utazásukat, és támogatjuk, hogy hasznos előadásokat hallhassanak. Rendszeresen gondolunk a rászorulókra, szegényekre és a nagycsaládosokra. Elsősorban tárgyi adományokkal segítjük őket: élelmiszerrel, gyógyszerrel, fával, kályhával, emeletes ágygal, mosógéppel, mosószerrel, biciklivel.

Kiemelten figyelünk a városban élő gyermekekre és fiatalokra. A gyermekklubok és különféle gyermekprogramok - ahol a gyerekekhez igazítva, játékos formában hangzik az evangélium - kezdettől sikeresek voltak. Ugyanennek az ifjú generációnak szerveztünk már ifjúsági táborokat és koncerteket is. A lelki segítség mellett a rászoruló gyermekek testi szükségleteivel is törődünk, elsősorban az étkeztetés területén. Néhány éve, nemzetközi és helyi összefogással, sikerrel valósítottunk meg egy nagyobb projektet: környezetbarát játszóteret építettünk a város egy szegényebb lakótelepén. Karácsony előtt pedig más szervezetekkel együttműködve, ajándékokkal, cipősdoboz-akciókkal igyekszünk szebbé tenni a rászoruló gyerekek ünnepét. Idén óvodásoknak, iskolásoknak szervezünk karácsonyi programot: Sanyi Bohócot várjuk Miskolcra, és Nagyváradról bábszínházások fogják bemutatni a karácsony lényegét. Ez évben egy gyár nagylelkű dolgozóinak a segítségével készültek el az ajándékosomagok. Novemberben megkeresett minket két hölgy, hogy a munkahelyükön szívesen megszervezik a gyűjtést: a játékok és a pénzadomány egy hónapon keresztül gyűlt, majd szortírozták és a csomagokat is elkészítették. Mi pedig segítünk, hogy az ajándékok – néhány szép ének és az örömhír kíséretében - eljussanak hátrányos helyzetű, autista, down kóros illetve árva gyerekekhez. Ezen kívül tervezzük, hogy az ünnepek előtt élelmiszercsomagot osztunk szegény, rászoruló és sokgyermekes családok számára.

Szeredai Ervin

A szolgálatunkról, munkánkról magyar és román nyelven bővebb információ található a 9speranta.ro oldalon.

Áldott karácsonyt kívánunk!

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljeteK, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: „Dicsőség a magaságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.” Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik. (Lk 2:8-20)